

mildere Straffe er det et Spørgsmaal, om og hvorledes Øvrigheden har bragt dem til Anvendelse. Det er nu allerede et Aarhundrede siden, at man begyndte paa at regulere og tilse Væsten i Stedet for, som Lovene bød, at bekæmpe den, og man maa altsaa tage Hensyn til Retsshaandhævelsens Vilkaar paa den endnu længere tilbageliggende Tid, naar man skal bedømme Forholdet; men ligesom det vel tør antages, at Retsshaandhævelsen nuomstunder har bedre Midler til sin Raadighed end i hine Tider, saaledes vides det forresten heller ikke, at det nogensinde er blevet godtgjort, at de daagjældende Bestemmelser mod Prostitution vare blevne søgte overholdte, men uden godt Resultat, og i alle Tilfælde tør det vel kræves, at vor Tid faar Leilighed til selv ad Erfaringens Vej at overtøye sig om, at det er umuligt at bekæmpe Prostitutionsvæsten ad direkte Vej, gennem Straffeloven, det eneste Vaaben, Staten har at bruge, idet det vel for bestandig maa anses for godtgjort (konstateret), at Væsten ikke lader sig bekæmpe eller beherske ved at ville drage den ind under Øvrighedens Forsorg som en offentlig Prostitution.

Det maa derhos endnu fremhæves, at tidligere Tiders Straffebestemmelser mod Prostitution, ligesom da ogsaa de endnu paa sine Steder gjældende Bestemmelser af den Art, kun ere rettede mod de prostituerede Kvinder, medens Mændene lades uantastede; men det synes dog klart, at det, naar Mændene frit faae Lov til at anvende deres i Stikkelse af Betaling fremtrædende Overtalesesmidler mod de, som oftest, fattige Kvinder, er Meget at forlange, at disse alligevel skulle staa imod af Hensyn til et Straffebud, som de naturligtvis altid i Gjerningens Dieblif ville haabe at kunne undgaa. Der er desuden noget Ulogisk i, at Staten siger til Kvinden, at hun ikke paa nogen Maade maa sælge sig, men samtidig lader Manden frie Hænder til at kjøbe hende, og det i den Grad, at den Omstændighed, at han har prostitueret en Kvinde,

ikke i mindste Maade vedrører hans Ærerettigheder eller hindrer ham i at stige endog til de høieste Poster i Samfundet, medens Offeret for hans Øst kastes i Skarnet, og en saadan Inkonsekvens vil nødvendigvis enten svække det hele Budbaade i Samfundets Omdømme og i Myndighedernes Haandhævelse af det som ikke alvorligt ment, eller henstille de paagjældende Kvinder som Offer for en uretfærdig Behandling —, og begge Ting ere lige uheldige, og som Følge deraf lige fordømmelige.

Det er derfor foreslaaet i § 2, at ogsaa Manden skal straffes for sin Delagtighed i det Forhold, hvorfor Kvinden straffes; thi saaledes er Paragrafen at forstaa. Dens første og andet Stykke skulle dække hinanden, og for at tydeliggjøre dette bør andet Stykke rettest ændres derhen, at det kommer til at lyde saaledes: „Mandsfolket, som saaledes benytter et Kvindfolk o. s. v.“

Den saaledes i § 2 foreslaaede Straffebestemmelse for Prostitution forholder sig ikke til den nugjældende Lov som et Mere til et Mindre, saaledes at den kun skulde gaa ud paa, at Statens Straffemyndighed skal strækkes videre ud end nu for Tiden, eller at Staten skal gribe mere ind i de paagjældende Forhold, end nu sker. Der er en kvalitativ Forskjel til Stede; thi medens Staten nu slet ikke bekæmper Prostitutionen, idet dens Bestræbelser kun gaa ud paa at faae den hemmelige Prostitution afløst af eller ombannet til en offentlig Prostitution, gaar § 2 ud paa en virkelig Bekæmpelse af Væsten; den opstiller Prostitutionen som et Onde, Staten skal værge sig imod med de Vaaben, den har, medens Staten nu fortiden, efter den nugjældende Ordning, i Virkeligheden er gaaet over til Tjendenden under en foregiven Erkjendelse af, at den ikke formaar at beseire ham.

Man indvender mod Straffebestemmelser, at den kun vil komme til at ramme faa Tilfælde i Forhold til den Masse af Tilfælde, som gaa uændsede forbi, men dette er en Indvending, som kan gjøres mod en